

KÖŞE

31 AĞUSTOS 2020 • SAYI 8

İSTANBUL



HOŞ GELDİNİZ

Bizim için sadece bir dergiden öte, kendi düşüncelerimizin tüm sadeliği ile yaşam bulduğu köşemize hoş geldiniz. Hepimizin aklının bir köşesindeki düşüncelerin farklı gözlerle ele alındığı Köşe, hem kendi içinde, hem de bir bütün olarak özel. Farklı, bazen birbirine zıt bakış açılarıyla oluşan bu dergi, her ne kadar hiçbirimiz birbirimize benzemesek de, bizi bir bütün haline getirdi. Aklımızın kuytu köşelerinde duran düşüncelere ışık tuttuğumuz ve tutmaya devam edeceğimiz Köşe, dileriz ki size sunduğumuz farklı bakış açıları ile, bizde kendinize ait bir şeyler bulmanızı sağlar. Umarız ki köşeden köşeye atlarken, sizin de aklınızdaki fikirler uyanır ve bizim köşemizde yeniden hayat bulur. Peki neden “Köşe”? Şüphesiz medya, günümüzün en güçlü araçlarından biri. Silahların yerini “tweet”lerin aldığı, sinemanın yerini Netflix’in aldığı, modanın podyumlardan Instagram’a taşındığı, 21. yüzyıl dünyasında, bir tuşla aradığımıza ulaşabiliyoruz. Peki bu bilgi kalabalığında biz nereye düşüyoruz? Büyüyen ve gelişen, raflardan ekranlara taşınan dergiler ve gazeteler tüm bu gelişmelere rağmen hala bize okumak istediğimiz bilgiyi sunmuyor. En korkunç filmin haberler olduğu bu dünyada “Peki gençler ne düşünüyor?” diyen herkes için bizim köşemizi yaratmak, sansürsüz bir şekilde istediğimizi yazmak, okumak, çizmek ve yapmak için yarattığımız “Köşe”nin adı da kendi kadar özel bizim için. Artık gençlere ve ruhu genç kalanlara da okumak düşer.



İÇİNDEKİLER

- Şimdiden Bir Kaçış:

Midnight in Paris

- Nasıl Kahvaltı Yapılmalı

- Büyüleyici Piyano: Fazıl

Say

- Beni Bul: Sedef

Sebüktekin

- İstanbul'da Bahar

- Amy Winehouse'u

Anıyoruz

ŞİMDİDEN BİR KAÇIŞ: MIDNIGHT IN PARIS

DEFNE CILIZ

Çoğumuz hayatımızın belli bir noktasında bizi tatmin etmeyen yaşantımızdan uzaklaşmak, daha mutlu olacağımızı düşündüğümüz bir zamana kaçmak isteriz. İçinde bulunduğumuz zaman dilimi ne olursa olsun, bazen şimdiki zaman bizi tamamen memnun etmez, edemez. Bu nedenle de başka zamanları hatırlar, asla görmediğimiz yaşamların hayalini kurarız. İşte “Midnight In Paris” filminin ana karakteri olan Gil Pender’in da onu tatmin etmeyen hayatından kaçış yolu budur. Her şeyin daha güzel olduğu bir altın çağı hatırlamak: 1920’lerde Paris.

2011 yılında Woody Allen yönetmeliğinde çekilen “Midnight In Paris”, kesinlikle izlediğim en iyi ilk on film arasındadır diyebilirim. İlk film yönetmenliğini 1965’te yapan Allen, yaklaşık 55 yıllık kariyeri boyunca çoğunlukla romantik filmler odaklı çalışmış. Allen, filmlere karşı olan sevgi ve ilgimde rolü büyük olan ve çocukluğumdan beri filmlerini hayranlıkla izlediğim bir direktör. ‘Sıradan’ romantik filmlerden farklı olarak, Woody Allen filmlerinde çeşitli kültürel öğelere yer verir ve bu filmde de olduğu gibi seyirciyi bazen zamanda bir yolculuğa bile çıkarabilir. “Midnight In Paris” ve bir başka çok sevdiğim filmi olan “Cafe Society” bu yönden Woody Allen’in en orijinal filmlerindendir diyebilirim.

“Midnight In Paris”, Gil Pender adlı başarılı bir Hollywood senaristinin nişanlısı ve ailesi ile çıktığı Paris seyahatini konu alır. Aslında dışarıdan bakıldığında Gil’in hayatına mükemmel bile denebilir. Bir yandan Hollywood’daki işinde oldukça iyi bir geliri varken aynı zamanda zengin bir iş adamının güzel kızı Inez ile nişanlıdır. Ancak mutluluğu mükemmeliyet ile ölçmek mümkün müdür?

Gil Pender’in hayatından memnun olmadığı apaçık ortadadır. Kendini, içinde bulunduğu hayat tarzından kopuk hisseder. Çevresindeki insanlara, işine ve hatta nişanlısına bile hiçbir bağlantısı olmadığını düşünür. Hayalini kurduğu hayat bambaşkadır. Şimdiki zamandan kaçmayı ve Paris’te edebiyatın, sanatın, müziğin yeniden doğduğu 1920’ler döneminde yaşamak ister: Années Folles.

Paris’te 1920’ler... I. Dünya savaşı sonrası Batı ülkelerindeki ekonomik bolluk sonucu artistik, kültürel ve sosyal dinamiğin canlanmasıyla başlayan bir dönem. Aynı zamanda “Roaring Twenties” ya da “Jazz Age” olarak da adlandırılan bu dönem; cazın, Art Deco’nun ve kadınların yaşam tarzında bir başkaldırı olan “Flapper” anlayışının doğuşudur. Bu döneme büyük bir hayranlık besleyen Gil, 1920 Paris’inde geçen bir hayat düşler.



Yıllardır bir senarist olarak çalışan Gil, nostaljik kişiliğinden yola çıkarak bir kitap yazmaya ve edebiyat dünyasına giriş yapmaya karar verir. Fakat, bir Hollywood yazarı olarak edebiyat dünyasından oldukça uzak kaldığı için edebi kimliğini keşfetmekte oldukça zorlanır. Tam da kitabıyla boğuştuğu bu sırada çıktığı Paris seyahati Gil'e kendini tanıması ve gerçekten neyi sevdiğini anlaması için bir fırsat verecektir.

"Sen bir hayale aşıksın" der Gil'in nişanlısı Inez. Ona göre Gil'in geçmişe dair bu hayalleri bir fantezi ve "şimdi"nin inkarından ibarettir. Ancak Gil, sonradan farkına varacaktır ki başka bir zamanda yaşam düşlemesinin asıl nedeni kendi hayatından memnun olmamasıdır. Aslında bu çoğumuz için de böyledir, çünkü hayatın kendisi bizi tamamen tatmin edemez. Ama bunu değiştirmek bizim elimizdedir. Gil'in hayatını daha tatmin edici bir hale getirmek de kendisinin elindedir.

Inez'in arkadaşları ile dışarı çıktığı bir gece Gil, yeni romanına ilham bulmak amacıyla Paris sokaklarında küçük bir gezintiye çıkmaya karar verir. Saat gece yarısını vurduğunda ise olağanüstü bir olay ile karşılaşır. Gil, bir anda kendisini hayalini kurduğu Paris'te bulur. Başta bir rüya gibi gelen bu deneyim, sonunda Gil için Hollywood'daki hayatından bile daha gerçek olacaktır.

Allen, filmin bundan sonraki tüm bölümlerinde 1920'lerin çeşitli kültürel öğelerine yer verir. Yer verdiği ünlü sanatçılar, eserler, yazarlar, müzikler, La Rive Gauche'daki kafeler izleyiciyi Paris'e hayran bırakır. Hemingway, Dali, Picasso, Porter, Fitzgerald ve Matisse... Bunlar Gil'in gece gezintileri boyunca tanışma fırsatı bulduğu büyük isimlerden sadece birkaç tanesidir. Fakat Gil'i en çok etkileyen kişi, Paris'e moda tasarımı okumak için gelen güzel bir genç kız olacaktır: Adriana.

Film bundan sonra Gil'in kendisi ile baş başa kaldığı bir yolculuğa dönüşür. Gil, geceyarıları tanıştığı tarihin en ünlü isimleriyle yaptığı sohbetlerde kendini tanır. Tabii ki beklendiği gibi Gil, en sonunda kendi altın çağını yaratmanın bir yolunu bulur. Fakat bunun yanında seyirciyi filmin sonunda umulmadık bir son beklemektedir.

Genele bakıldığında, En İyi Senaryo Oscar'ını alan "Midnight In Paris"; mükemmel film müzikleri, eşsiz oyunculukları ve 7.7 IMDB skoru ile kesinlikle izlemeniz gereken bir filmidir diyebilirim. Keyifli seyirler :)

Filmde yer alan şarkıların çalma listesi:

<https://open.spotify.com/album/4T6ytV8yCJ9UJ8CsWjetq0?si=JFRDOd63RrmsBRbECUIWYyA>



NASIL KAHVALTİ YAPMALI?

**ZEYNEP
BÜYÜKYAZGAN**

Günün en önemli öğünü kahvaltı denir durulur. Ama ben size kahvaltının öneminden değil de Türkiye’de kahvaltı alternatiflerinden bahsedeceğim; bilginize :)

Bence, Türkiye’de ki kahvaltı alternatiflerine bakınca, 3.5 tip kahvaltı var. Biri geleneksel sayılabilecek serpme kahvaltı, diğeri küçük ama doyurucu tip kahvaltı, bir diğesine “heterodoks kahvaltı” diyeceğim. Üç buçuğun buçuğu da “brunch”dan geliyor; bazı insanlar “brunch”ı kahvaltı olarak saymıyor. Bence de brunch başlı başına ayrı bir öğün ama yanlış anlaşılacak istemem; ya kahvaltı edilir ya da brunch yapılır. İkisinin aynı anda yapılması bence biraz fazlaya kaçıyor...

Serpme kahvaltı Türkiye’nin birçok yerinde rastlayacağınız bir tip kahvaltı. Bu kahvaltıyı da zaten Türk dizilerinde/filmlerinde, bayramlarda veya evde bizden önce uyanan kişilerin iyilik yapası geldiyse evdeki mutfak masasında görüyoruz. Her şey küçük küçük kaplarda ayrı ayrı servis edilir bittikçe de yenileri getirilir. Zeytinden yumurtaya, yumurtadan da reçele kadar Türkiye’de bulabileceğiniz tüm kahvaltılıkları o masa üstünde görebilirsiniz. Şahsen evde de yapılabildiğini düşündüğümünden dolayı kahvaltı ya da “brunch” a gideceksem bu tip kahvaltıcılara gitmeyi tercih etmiyorum ama her cumartesi sabahı Nişantaşı’ndaki Çeşme Bazlama Kahvaltı restoranının önündeki kuyruğu görüyorum. Bu kadar insan yanılıyor olamaz demek yerine ben de oturup restoranın yorumlarına baktım, hatta yorumları iyi çıkınca denemek için restoran sırasına da girdim ama açken sıra beklemek bana biraz zor geldi. Anladığım kadarıyla serpme kahvaltı kategorisinde bilinen ve memnun kalınan bir nokta. Fakat rezervasyon (genelde) alınmadığından siz sıra beklemeden önce yine de bir şeyler atıştırın.

Küçük ama doyurucu kahvaltılar başta bahsettiğim Fransızların kahvaltılarına benziyor. Özellikle de kahvaltı yapmanın abartılı ve serpme kahvaltının çok efor gerektirdiğini düşünen insanlar için bence bu paragraf yararlı olabilir. Özellikle sabahları çok yiyemiyor ve kahveye bayılıyorsanız sabah bir tarçınlı çörek ve kahveden daha güzel ne olabilir ki. Tabi tarçınlı çörek yerine bir çok alternatif getirilebilir ama kahve eksik edilmemeli. Yine Nişantaşı’ndan bir örnek olacak ama Kruvasan adındaki fırın ve restoran bu işi çok güzel yürütüyor. 20 farklı kruvasan ve 15 farklı kahve seçeneğinden eminim ki sevdiğiniz bir ikili çıkacaktır. Kahve sevmeyen ama küçük doyurucu kahvaltı isteyenlerin dikkatine, Türkiye’de bu tip restoranların neredeyse hepsinde çay servisi de yapılıyor. Tek dikkat etmeniz gerekebilecek nokta restoran ve fırının olduğu alan sıcak ve küçük; ben uzun bir süredir de gitmediğimden sosyal mesafe ve maske kurallarına ne kadar uyuluyor emin değilim ama gidip uzaktan bir bakmaktan zarar geleceğini düşünmüyorum. Küçük tatlıların yanına “smoothie bowl”lar da eklenebilir ama bence “smoothie bowl”lar bir sonraki kahvaltı tipi için başlangıç gibi...

Heterodoks Yunanca farklı kavramından geliyor. Bu tip kahvaltı alternatifleri ilk başta bahsettiğim serpme kahvaltılardan biraz daha farklı. Belki de içinde Amerikan ve Avrupa mutfaklarından parçalar bulabilirsiniz. Bu tip de tabaklar önünüze serpilmiyor aksine herkes kendi kahvaltısını kendi söylüyor belki bir çeşit yiyecek de ortaya söyleniyor. “Pancake”ler, “eggs benedict”ler, “bagel”lar.. Hepsi de aslına başka ülkelerden esinlenerek şimdi belli başlı restoranlarda servis ediliyor. İstanbul’da, Bebek’de Mangerie, Nişantaşı’nda Avokado Bar, bir de Moda taraflarında Brekkie’yi öneririm ama ne olur kedilere dikkat edin, size bir şey yapmasalar da yemeğinizi koruyun :) . Hem Çeşme hem de Tarabya’da Misk de gerçekten gidilmesi gereken bir mekan. Misk’de alıştığımız mutfakların dışında Taiwan’ın “tapioca”lı (aynı zamanda “boba pearls” olarak da geçiyor) içeceklerinden de bulabilirsiniz. Çeşme’nin Bom Dia’sı da alışılmış Türk kahvaltısını farklı bir sistem ile müşterisine sunarak mutlaka gidilmesi gereken yerler arasında.

“Brunch” Türkiye’de çok kullanılan bir kelime olmasa da yaz aylarında sabahın sıcaklarında kalkmak zor olduğundan çok cazip bir alternatif olarak karşımıza çıkıyor. Heterodoks dediğim kahvaltıcıların hepsi, hepsi değilse de çoğu, gün içerisinde brunch servisi de yapıyor.

Siz siz olun kahvaltınızı eksik etmeyin ama kahvaltıda ne istediğinizi de iyi bilin.



BÜYÜLEYİCİ PİYANO: FAZIL SAY MAYA ASHABOĞLU

Geçen hafta Cuma günü Fazıl Say konserine gittim. Konser Türkbükü Divan Otelinde bir açık hava konseriydi. Havuzun etrafına dizilmiş 200 sandalye, havuzun öteki kenarına kurulmuş küçük bir sahne ve görkemli bir kuyruklu piyano vardı. Beş yaşından beri piyano çalan bir insan olarak piyano dinlemek bana her zaman huzur vermiştir. Daha önce gittiğim Fazıl Say konserlerinden çok etkilendiğim; yeteneğine ve müzik yaparken adeta kendini kaybedişine hayranlık duyduğum için konsere gideceğimiz belli olduğundan beri o akşama geri sayıyordum. Fazıl Say uzun süredir en sevdiğim müzisyenlerden bir tanesi. Bu konsere gittikten sonra bunun sebebini bir kez daha hatırladım ve hissettiklerimi sizinle paylaşmak istedim.

Hepimizin bir noktada adını duyduğu Fazıl Say kimdir, bununla başlayalım. 1970'de Ankara'da doğan Fazıl Say çok küçük yaştan beri piyano çalmaktadır. İlk piyano derslerini besteci Mithat Fenmen'den almıştır. Ankara Devlet Konservatuarını bitirdikten sonra müzik eğitimine Almanya'da devam etmiştir. 17 yaşında burs kazanarak Düsseldorf'un Robert Schumann Enstitüsünde okuma hakkı kazanmıştır. İlk konserini 8 yaşında vermiş, o günden beri de düzenli olarak çeşitli yerlerde konserler vermeye devam etmektedir. Farklı orkestralar ile sahneye çıkmıştır. Çok başarılı bir piyanist olmanın yanında aynı zamanda bir bestecidir. Hem kendi bestelerini hem de ünlü müzisyenlerin bestelerini kendisi yorumlayarak çalar. Seneler içinde pek çok farklı ödül kazanmıştır. Bunlardan bir tanesi 2016 yılında Uluslararası Beethoven İnsan Hakları, Barış, Özgürlük, Yoksullukla Mücadele ve İçselleme Ödülü'dür.

Konserleri boyunca seyircilerle sohbet etmesiyle ünlü olan Say, keyifli günündeyse size bir sürü hikâye anlatacaktır. Benim en son gittiğim konserin güzel Bodrum havası ve çok kalabalık olmayışıyla çok hoş bir ortamı vardı. 8 Mart'tan beri sahne almamış oluşu, beş aydır verdiği ilk konserin o akşam oluşu bu geceyi Fazıl Say için de daha anlamlı hale getirmişti. O çalmak için, biz de dinlemek için çok heyecanlı bir şekilde yerlerimizi aldık. Hafif bir esintiyle kıpırdayan palmiyeler dolunayın ışığıyla aydınlanıyordu. Mikrofonu eline aldı ve bizle konuşmaya başladı, keyifli bir gününde olduğunu fark edince heyecanım iki katına çıktı. Beş aydır ilk defa sahneye çıkışı olduğunu ama tabii ki pandemi süreci boyunca her gün saatlerce piyano çalıştığını anlattıktan ve Divan Oteline teşekkür ettikten sonra neler çalacağından bahsetmeye başladı. 2-3 parça çalıp aralarda hepsinin öyküsünü anlatacaktı. 'İlk çalacağım parçalar kendi bestelerimden; önce Ses, sonra Kumru' cümlesini kurmasıyla tüylerim diken diken oldu. Ses adlı bestesi benim piyanoda belki de en sevdiğim parça olduğundan konsere bu parçayla başlayacağını öğrendiğimde heyecandan yerimde durmak çok zor hale geldi. İlk notalara basmasıyla oturduğum yerde ürperdim, huzur duygusu tüm vücudumu kapladı. Say, piyanoyla adeta bütünleşmişçesine müzik yapmaya koyuldu. Özgüvenli bir şekilde ellerinin piyano üstünde koşturuluşuyla piyano çalmayı çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyordu.



Sanki yürüyormuş gibi bir doğallık ve rahatlıkla Ses'i çalıyordu. Piyano çalabildiğim için onun notalara bakma ihtiyacı duymadan bu hızda çaldığı parça karşısında hayranlık duydum. Kafamı kaldırıp yıldızlara baktığımda içim ısındı. Parçanın daha ortasında gelmeden gözlerim dolmuştu. Elimle yanağımdan akan ilk gözyaşımı silerken kardeşim halimi fark edip bana güldü. Ve işte konser böyle başladı. Onca parça arasından ilk seçtiğinin en sevdiğim olmasına çok sevinmiştim. İkinci parça ise kendi kızının doğumunda yazdığı 'Kumru'ydu. Her parçadan sonra hikayeler anlatmak için durdu. İzmir Marşı'nı farklı besteciler nasıl yorumlardı merak ettiğinden hepimizin çok iyi bildiği İzmir Marşı'nın kendi yorumladığı farklı versiyonlarını çaldı. Ay ışığında bir gece konseri ortamına çok uyan Chopin'in noktürnlerini ve Beethoven'ın Ay Işığı Sonatını çaldı. Yine kendi bestelerinden olan, piyanonun tellerini farklı sesler çıkarmak için kullanışıyla çok etkileyici hale gelen Kara Toprak bestesini de dinleme şansımız oldu. Erik Satie'nin Gnossienne'sini, Türk Marşı'nın caza yorumlanmış halini, kendi bestelediği İzmir Suiti'nin ilk yedi bölümünü, edebiyatımızdan Nazım Hikmet ve Sait Faik için iki ayrı eserini ve daha birçok büyüleyici parçasını dinledik o akşam. Hiçbir tanesinde nota kullanmayan, bazen gözünü kapatan bazen etrafı izleyen, çaldığı müziği bütün vücudunda hisseden Fazıl Say'ı izlemek ve dinlemek çok büyük bir keyifti. Konser boyunca 32 diş gülümserken, elimle ritim tutarken aynı zamanda gözlerimin dolmasına da engel olamadım. Bir saatin sonuna geldiğimizde bitmesin de bütün akşam onu dinlemeye devam edelim istiyordum. Alkışlamaktan ellerimiz acıyana kadar alkışladık. Her müzik aleti gibi piyano da çok büyüleyici olduğundan dinleyene de çalana da kelimelerle ifade edilemeyen sayısız duyguyu hissettirebilme gücüne sahip olduğunu düşünüyorum. Piyano çalmayı kolay bir şey gibi gösteren Fazıl Say'a duyduğum saygı ve hayranlık gerçekten sonsuz. Sakin bir Ağustos akşamında bu konsere gitme fırsatım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Eğer bir gün denk gelerseniz bir Fazıl Say konserine gitmenizi şiddetle tavsiye ederim. İçinizde paha biçilmez bir huzur duygusuyla oradan ayrılacağınızı garanti ediyorum. Yakın zamanda gidemeyecekseniz de, ki bulunduğumuz koşulları düşünürsek yakın zamanda konser planı yapılmıyor olması çok doğal, Spotify veya Youtube'dan açıp dinlemenizi tavsiye ederim. Umarım bu büyülü piyano sesi sizde de bende yarattığı sakinleştirici ve mutlu edici etkiyi yaratır.



BENİ BUL: SEDEF SEBÜKTEKİN SU YEŞİLDERE

Yine geldik yeni Köşe sayımızda, yeni bir sanatçıyı ağırlıyoruz. Bu hafta da sizler ile tahminimce daha önce pek duymadığınız, duyduysanız da iyi bilmediğiniz bir sanatçıyı tanıştıracam. Bu haftaki sayımızın konusu, Sedef Sebüktekin. Sesini dinlerken dalıp uzak diyarlara gidebilirsiniz. Şarkıları genellikle daha sakin bir tempoya sahip oluyor ve odak noktasının sesi olduğunu söyleyebiliriz. Hani bazı şarkılar olur melodisi veya temposu sizi etkiler ama söyleyen kişinin sesine pek dikkat etmezsiniz ya, işte o durumun tam tersi diyebiliriz. Bütün dikkati sesine çekiyor ve ardından sizleri şarkının melodisiyle beraber, kısa bir yolculuğa çıkarıyor.

Kariyerinden bahsedecek olursak eğer, şu ana kadar birçok tekli çıkarmış durumda. İlk tekli olan “Korkma”yı 2016 yılında çıkarmış. 2020 yılında da son tekli olan “Gözün Doysun”u sevenleriyle buluşturmuş. Kendi çıkardığı şarkıların yanında da farklı sanatçılar ile ortak çalışmalarda yer almış olduğunu söyleyebiliriz. Bunun yanında da birçok sanatçı gibi YouTube ve SoundCloud platformlarında bilindik birçok şarkıya yaptığı “cover”ları bulabilirsiniz. Bu yazıyı yazarken ben de bir göz atayım dedim, çok sevdiğim Büyük Ev Ablukada grubunun şarkılarından birine olan yorumlamasıyla karşılaştım. Aışmış olduğum hâlinin dışında olmasına rağmen, dinlerken oldukça keyif aldığım bir yorumlamayı bulmuş oldum. Sizlere de, ara sıra bile olsa, böyle küçük keşiflere çıkmanızı öneriyorum. Eminim ki hiç beklemediğiniz küçük ama güzel sürprizler sizleri karşılayacak.

O zaman şimdi de şarkı analizlerimize geçelim. İlk şarkı olarak benim de Sedef Sebüktekin’den ilk duyduğum şarkı olan, “Kayboluyorum” u seçtim. Şarkı, 2017 yılında çıkmış. Sözlerine bakıldığında ise bir ayrılıktan sonra yaşanan duyguları anlatıyor denebilir. Yaşadığı şehirde o kişiyi ararken ve bulamayınca yaşadığı kayboluşunu anlatıyor. Tabii bu durumu duygusal olarak da alabilirsiniz gerçekten kaybolmak olarak da, size kalmış yorumlaması. Unutulamayan ve sonlandığı için bir boşluğa düşülen bu ilişkiden sonra kişilerin nasıl hissedeceğini tespit etmek oldukça zor bir durum kesinlikle. Kaybolma durumunun oldukça güzel bir şekilde ifade edildiği bu şarkının bir de “remix”i bulunmakta. Ben asıl hâlini daha çok sevsem de belki sizler daha hareketli versiyonu kendinize daha uygun bulabilirsiniz. İki hâlini de dinleyip kendinize göre karar vermenizi tavsiye ediyorum.





İkinci olarak da Dolu Kadehi Ters Tut ile ortak çalışmaları olan "Gitme"yi seçtim. 2019 yılında çıkan şarkı, ayrılmak istemeyen ve tek başına kalmaya karşı çıkan bir kişiyi anlatıyor. Ayrılıktan sonra kabullenme sürecinde olan kimsenin, bu durumdan olan hoşnutsuzluğu ve karşı çıkmaya çabasında hissettikleri kelimelere dökülmüş. Bir bakıma alışkanlıklardan vazgeçmenin verdiği acıyı ve hissettirdiği de üzüntüyü dinleyenlere yaşıyor. Ayrılıklar her zaman istediğimiz kadar kolay olmayabiliyor, zorluklar, acılar ve yalvarışlarla dolu bir süreçten de geçebiliyoruz. Bu şarkı da tam onun gibi zamanları anlatıyor. Hem Sedef Sebüktekin'in, hem de Dolu Kadehi Ters Tut'un katkılarıyla oldukça güzel bir şarkı olmuş. Temposunun hızına kıyasla şarkının sözlerinin de bir tezatlık oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Son şarkımız olarak da biraz daha yeni bir taneyi sizlere tanıtacağım. 2020 yılında çıkan iki teklisinden biri olan "Unutmam Lazım" da bu haftanın son durağı olacak. Yine bir ayrılık şarkısı olmasının yanında, isminden de anlaşılacağı üzere kişinin yaşanmışlıkları unutmaya çabası anlatılıyor. Tabii bu durum sizi yanıltmasın, şarkının farklı yerlerinde aslında unutmak istemediğini de söylüyor. Artık bir zorunluluk hâline gelmiş, zaten bu durum da "lazım" kelimesinin kullanımını açıklamış oluyor. Birlikte olunan süredeki güzel anılar ve mutluluğun yerini ayrılıktan sonra gelen hüznün ve melankolik düşünceler almış. İki taraf da güzel zamanları inkar edemeyecek durumda ancak unutmanın ve yeni bir sayfa açmanın zamanı da gelmiş. Sedef Sebüktekin'in narin sesiyle yavaş melodinin birleşimi mükemmel bir birliktelik yaratmış. Umarım benim dinlemekten hoşlandığım kadar sizler de hoşlanırsınız.

Böylece bu haftaki maceramızın da sonuna gelmiş olduk. Rahatlatan ve huzur veren sesiyle Sedef Sebüktekin, bu haftanın konuğu idi. Umuyorum ki kendine özgü hâliyle sizlerin de hoşuna gitmiştir. Ben sizin yerinizde olsam kendisini biraz daha araştırıp bana en uygun şarkılarını bulmaya çalışırdım. Kendinizi şarkılarda bulmanız dileğiyle...

İSTANBUL'DA BAHAR CANBERK BATMAN

Moda'da başladın güne
Elde sıcak simit, tramvay sefası

Sonra Salacak'tasın, sahilde
Kız Kulesi'nde
çeşitli hikayelerini dinlerken bu kulenin
yudumluyorsun çayını tepesinde

İstikamet Balat şimdi
Kapalı Çarşı'sız olmaz
Kalabalığın sonsuz akışı
ve an
ah be güzel istanbul dedirten o an

bilahare Beyoğlu'nun tarihi benimsemiş sokaklarından
çıktın kestane kokulu İstiklal'e

Galata'da bir gün batımı
Ardından çay çekirdek ikilisi

boğazın dalgaları eşliğinde huzur
kapadın gözlerini bu güzel güne
daha bir çoğunu yaşamak üzere



AMY WINEHOUSE'U ANIYORUZ

CANSU ÖZDEMİR

Hepimizin melodilerini ezbere bildiği, akıllara kazınmış zamansız şarkılarıyla tanıdığımız Amy Winehouse'un gerçek öyküsü:

Amy Jade Winehouse İngiltere'nin Londra şehrinde doğmuş ve büyümüş. Daha 9 yaşındayken babası yeni tanıştığı bir kadın yüzünden evden ayrılmış. 15 yaşındayken 'bulimia' olarak bilinen yemek yeme bozukluğunun ilk izleri onda görülmüş, bu hayatının geri kalanında da onu büyük ölçüde etkiliyor çünkü bir hastalığı olduğunu fark etmesi uzun zaman almış. Şarkı söylemek hep sevdiği bir şey olmasına rağmen hiçbir zaman onu bir kariyer tercihi olarak görmemiş, sadece sevdiği için şarkı söylermiş. 16 yaşında Ulusal Gençlik Caz Orkestrasında şarkı söylemiş.

2001 yılında hayatını tamamen değiştirecek mucize meydana geliyor ve Amy bir arkadaşı sayesinde sonradan menajeri olacak Nick Shymansky ile tanışıyor. Londra'nın kuzeyinde bir prova stüdyosuna girdiğinde şarkıcı olmak için ilk adımını atmış ve ilk albümü olan "Frank" için anlaşmayı yapmış. Öncesinde hep şiirler yazdığını zannetse de onların şarkılar olduğunu fark etmiş ve çok kişisel olsalar da "Başka türlüünü yazamazdım çünkü o zaman hikayesini anlatamazdım. "diye düşündüğü için yazdığı bütün şarkılar aslında kendi deneyimlerini anlatıyor. Bunun yanında şarkılarının ve bir sanatçı olarak tutumunun en önemli özelliklerinden biri de Amy Winehouse'un her zaman canlı kayıt alması. Sadece sesi değil bütün enstrümanların canlı olması onun için büyük önem taşımış. Hiçbir zaman ünlü olacağını da düşünmemiş ve ünlü olduğunda bile bunu kabullenememiş, hatta "Frank" albümü için tanıtımları sırasında "Ünlü olacağımı düşünmüyorum. Baş edebileceğimi düşünmüyorum sanırım delirirdim." demiş.

Hayatının sonraki bölümünde onun yaşamını tartışılabilir olsa da kötü yönde etkilemiş olan Blake Fielder hayatına giriyor. Bir barda tanışmış olan ikilinin ilişkisi zamanında ikisi de başka insanlarla beraberlerken başlamış. 2005'in Ağustos ayında Amy İspanya'da bir ada olan Majorca'da tatil yaparken Blake ona attığı bir mesajda kız arkadaşından ayrılmak istemediğini yazıp onu terk etmiş. Bu olay Amy'yi büyük ölçüde etkilemiş ve kendini alkole verip düzgün yemek yememiş. Arkadaşları onu adada kaldığı evde perişan halde bulunca yardıma ihtiyacı olduğu kararına varmışlar fakat babası gitmesine gerek olmadığını düşündüğünden Amy o zaman rehabilitasyona gitmemiş. Menajeri Nick, Amy rehabilitasyona gitmeyince iyileşme sürecinde büyük bir fırsat kaçırdıklarını "Belki "Back to Black" albümü olmazdı ama paparazzi onu takip etmeden profesyonel yardım alırdı." düşünmüş. Amy ünlü şarkısı "Rehab"i bu olay hakkında aynı yılın aralık ayında arkadaşı ve prodüktör Salaam Remi'nin yanında Miami'deyken yazmış. Yeni albümü için şarkılar yazmaya başlayınca kendini daha iyi hissetmiş. "Kötü bir olaydan iyi bir şey çıkarıyordum." Miami'de olduğu süre boyunca hiç içki içmemiş ve mutluymuş. 2006 yılının mart ayında Mark Ronson ile beraber kayıt stüdyosunda Blake hakkında bir şarkı yazmış. Şarkının tamamını, söz ve melodisiyle beraber 2-3 saatte bitmiş ve bu şarkı tüm zamanların en iyi şarkılarından biri olarak kabul edilen unutulmaz "Back to Black".

Amy Winehouse "Back to Black" albümü ile 2007 Brit Awards'da en iyi kadın sanatçı ödülüne layık görülmüş. Bu başarısı ona albümün çıkışında kazandığından daha da fazla ün kazandırınca bu şöhret kötü yanlarını da hemen göstermeye başlıyor. Alkolle olan geçmişi de göz önünde bulundurulunca medya bu yeni ismi hemen takip etmeye başlamış.



Aynı yıl Blake ve Amy nişanlanmış. Bu sıralarda da albümü Amerika'da da duyulmaya başlamış ve ününü oraya da taşıması uzun sürmemiş. Dergilere kapak, televizyon şovlarına konuk olmuş. 18 Mayıs 2007'de Blake ve Amy evlenmiş. Evlendikten sonra Londra, Camden'daki evine dönünce kocası Amy'ye kokain ve eroin denetmiş. Asıl sorun da işte bu zaman başlıyor. Bir gece aşırı doz sonucu hastaneye kaldırılmak zorunda kalınca yakınlarının hepsi çok endişelenmiş. Doktorlar komaya girmemesinin bir mucize olduğunu söylemiş ve bir kez daha kriz geçirme durumunda ölebileceğini belirtmişler. Bunun sonucunda Amy ekibini de alarak Hampshire'e uzaklaşmak için gitmiş ama paparazziler oteldeki bütün odaları tutmuş hatta aralarında konuşulan her şey sonraki gün gazetelerde yayınlanıyormuş. Dünyanın etrafında bir sürü konser iptal edilip Amy ve Blake beraber rehabilitasyona gitmişler.

Londra'ya geri geldikleri zaman paparazziler hemen peşlerine düşmüş. Blake ve Amy'nin yeniden uyuşturuculara başlamaları da çok zaman almamış ve tabii ki hepsi medyaya anında yansımış. Kocası Blake, adaleti yanıltma suçundan dolayı tutuklanmış ve 27 ay hapis yatmış fakat Amy'nin olayla ilgisi olmadığı kanıtlanmış. Bu olay Amy'yi çok üzmüş ve bu nedenle çok yıpranmış. Kocasının içerde olduğu sıralar Grammy ödül töreni düzenlendi ve Amy Winehouse "Back to Black" ile 5 Grammy ödülü aldı.

Ünlü olmaktan ve daha da önemlisi paparazzilerden çok rahatsız oluyormuş. "Beni rahat bırakın albüm yapayım." Kendisi psikolojik olarak iyileşmeye çalışırken medyanın baskısı dolayısıyla insanların gözü önünde parçalanmaya başlamış. Medya ve paparazziler onun kişisel alanını ihlal ettikçe herkes onun daha da üstüne gelmiş ve canını sıkan bu durum onu daha da kötü bir ruh haline sürüklemiş. O iyileşmeye çalışırken televizyon programları ve talk showlarda 'bulimia', uyuşturucu ve alkol sorunları hastalık olmaktan çıkıp alay konusu haline gelmiş. NBC'de yayınlanan 'The Tonight Show' sunucusunun 'şakası' "Amy Winehouse'un yeni albümünün yemek pişirmek hakkında olacak diye söylentiler dönüyor. Kristal met nasıl pişirilir?" iken BBC'deki 'The Graham Norton Show'da ise "Amy Winehouse deli birinden farksız" ifadeleri geçiyor.

2009'un Şubatında St. Lucia'da 6 ay boyunca kalmış ve burada uyuşturucudan tamamen temizlenmiş fakat babası 'Kızım Amy' adında kısa bir televizyon programı çekmek için yanında bir kameramanla gelmiş ve Amy bundan çok rahatsız olmuş. O zaman yanlarında olan kişiler Amy'nin sadece babasının yanında olmasına ihtiyacı olduğunu ve kameralardan kaçmak için geldiği bir yerde peşinde bir kameraman olmasının ona iyi gelmediğini söylediler. Aynı yıl temmuz ayında Amy ve Blake boşandı.

Mart 2011'de Tony Bennet ve Amy bir düet çalışması gerçekleştirdiler. Bu özellikle Tony Bennet'e hayran olduğu için ona çok iyi gelmiş. Caz etkinliklerine katılmış, içkiyi bırakmış. Artık eskisi gibi hissetmediği için "Back to Black" albümünü söylemek istemiyor ve onun yerine yeni bir albüm yapmak istiyormuş ama iş yaptığı şirket ve etrafından gelen baskılardan dolayı bir tura çıkmaya zorlanmış. O da tura gitmemek için hırpalanıp kendini yeniden içkiye vermiş. Onu evde sızmış halde bulunca herkese gitmek istemediğini söylemesine rağmen önce bir arabanın arkasına atılmış sonra da özel bir jete konarak Belgrad'a konsere götürülmüş. İlk defa orada şarkı söylemek istememiş ve resmen zorla konseri atlatmış. Onun büyük geri dönüşü olması gereken bu konser çok kötü geçmiş. Eve dönünce toparlanmasına rağmen vücudu 'bulimia', uyuşturucuyla olan geçmişi ve alkolün etkisiyle yenik düşmüş. 23 Temmuz 2011 günü evinde kanındaki alkol seviyesi İngiltere'de araba kullanmak için olan sınırın 4-5 katı üstündeyken ölü bulunmuş.

Amy Winehouse'un bir idol olarak gördüğü Tony Bennet onun için "Ella Fitzgerald ve Billie Holiday ile aynı mertebede" ifadelerini kullanmış ve "Eğer yaşasaydı ona biraz yavaşla sen fazla önemlisin derdim." demiş. Olması gerekenden çok erken kaybettiğimiz gelmiş geçmiş en iyi sanatçılardan biri olan Amy Winehouse'u 9. ölüm yıldönümünde biz de bir kez daha anıyoruz...

